V-dik évfolyam. 1877. 50-ik szám. B.-Gyarmat, Vasárnap deczember 23.

Előfizetési feltételek:
Egész évre . . . . 6 frt.
Fél évre . . . . 3 frt.
Negyedre . . . . 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 15 krajczár.
Előfizetni lehet csupán a kiadóhivatalnál Balassa-Gyarmaton.

A lap szellemi részére s a nyilttérre vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Bel- és külföldi hirlapok számára hirdetményeket elfogad Hay Károly hirdetmény-közvetitő irodája Budapesten, 3 deb-utcza. 14. sz. 2. ajtó.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdászati hetilap.

Hirdetések díja:
Öt hasábos petitsor . . . 6 kr.
Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.
Nyilttér garmond sora . . 20 kr.

Hirdetéseket felvesz a kiadó. Nagyobb és többszöri hirdetések jutányosan eszközöltetnek.

Előfizetési pénzek, reclamatiók, és hirdetések a kiadóhoz intézendők.

Előfizetési felhivás

A

„NÓGRÁDI LAPOK"

„Honti Hiradó"

politikai, társadalmi és közgazdászati hetilapra.

Előfizetési feltételek:

Fél évre	3 frt
Negyedre	1 „ 50 kr.
Egy hónapra	— „ 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz czímezve, — legczélszerűbben postautalványnyal — a nyomatandó példányok a pontos szétküldés tekintetéből, mielőbb beküldendők.

B.-Gyarmat, deczember 21.

Alig egykét nap választja el már a megye közönségét azon urnától, mely által belélétének egyik legfontosabb szüksége, a közigazgatásnak hat évre terjedő talpköve tétetik le saját érdekében. Saját házi, családi érdekeinek oszlopát emelendi fel ezen és ime mégis! csend és béke honol városban ugy, mint falun, a forumon ugy, mint a csapszékben! De e csend nem hasonlit a légnyomás azon rendkivüli jelenségéhez, mely a fergetoget szokta megelőzni, hanem leverő, aluszékony lethargia ez, melybe a szomoru idők, a sok törvénytelenség és a jobbrafordulásnak végkép elenyészett legkisebb reménye is sülyesztik a már-már kétségbeesett nemzetet.

De aki érző kebellel tekint vissza ama ragyogó multra, melynek hazánk történelmében a megyei élet volt corollariuma, az méltán fel is jajdulhat, mint Marius Carthago romjain, az alkotmányos megyei életnek azon hulladozó foszlányai felett, mely a régi sujtásos atilla és díszköntösből hirmondóként a megyei közönség kezében még fennhagyatott.

Hanem azért, habár az alkotmányos jogokkal a multban oly gazdagon felruházott megye közönsége azt most már csak foszlányokban viseli is, nem helyes következtetése az a dolognak, hogy e foszlányokat is leszórván, egész mezitelen alakban álljon előttünk nyomoruságunk, söt inkább annál jobban hazafias polgári kötelessége minden egyes bizottmányi tagnak takargatni ott, a hol lehet, és az elrongyolt intézményt még vázaiban is, és magasratörő lelkesüléssel odahatni, hogy legalább a még meglevő jogalap az egykedvüség rideg kezei által szét ne szórassék!

A szabad választási jog gyakorlása most kétszeres polgári erény, mert bár sokat elvesztünk, de nem mindent és szerencsés az, ki súlyos veszteségek után is nem czüggedve őrzi meg azt, a mit neki a sors még meghagyott. Mert ezzel jogosultságának érzetét tudatja arra nézve, hogy elvesztett jogait visszanyerni van akaratja és tehetsége is. És bármi csekély legyen is azon egyénre bizva, kit bizalmunkkal tisztelünk meg, már azon körülmény, hogy megválasztása általunk történt és történhetik, fontosabbá teszi, mind a választó, mind pedig a megválasztott hatáskörét, és ép ez az, mely a szabad választási jog gyakorlatát a jelen időben szükségessé teszi.

De különben is a közjogi institutiók irányától eltekintve; annyi sok apró házi, családi, ipar gazdasági ügyeink kötvék össze a megyei közigazgatás sokoldalu ágaival általában, hogy azokat, mint legközelebb érdekelteknek józan ésszel mellőznünk nem lehet és nem szabad. És, hogy a még romjaiban kezünkben hagyott közigazgatási gépezetben ezen érdekek legfőbb rugója a jó tisztviselő, az kétséget nem szenved és ennél fogva azoknak megválasztását teljes figyelemmel kisérni szigorú kötelességünk.

Igaz ugyan, hogy akkor midőn a megyei tisztviselő a polgári magánjogban is intézkedett, sokkal fokozatosabb volt, egyesek érdeke azok megválasztatása iránt, de ne feledjük, hogy a jó administratió oly közérdek, mely sok tekintetben a magánjog felett áll.

Midőn tehát a megye közönségének, — tekintve azon zajos érdeklődést, melyet régi tisztujitásainkon tapasztalhatott az, ki azokra visszaemlékezni tud, — jelenlegi lanyhaságát a tisztujitást megelőzőleg jelezni igénytelen emlékeztetés gyanánt időszerűnek tartottuk és midőn tekintve azt, hogy most már „Hannibal ad portas!" képen — közel állván a dolgok — mintegy felhivni kivantuk bizottmányi tagjaink figyelmét arra, hogy mindent félretéve, teljes lelki ébérséggel tegyenek előkészületeket a január 3-án már beköszöntő megyei tisztujitás fontos momentumához; akkor csakis önmagunk és megyénk iránti kötelességünknek vélünk szolgálatot tehetni. És ezek előreboczátása után azon kérdés merül fel most már első sorban, hogy kiket választunk meg hát tulajdonképen megyei tisztviselőnek? kiket ajándékozunk meg azon polgári bizalommal, mely legszebb ajándéka a közéletnek?

A közigazgatás előrehaladt követelményei pár év óta oly nagy mérvben szaporodtak a közlekedés, a kereskedelem, a közforgalom, a különféle társulatok, a véderőre, a cselédrendszerre, a hagyatékokra, bagatell ügyekre, gyámi eljárásra vonatkozó törvények, szabályrendeletek és egyéb intézkedések oly nagy mérveket öltöttek, hogy a sokoldalu eljárás és teendők sokoldalu ismeretekkel biró egyént és illetőleg tisztviselőt igényelnek.

A qualificatióra nézve nálunk mindenkor hiányos törvényeket szoktak alkotni; mert soha sem zárják be egészen azt a hátulsó kisajtót, melyen át nem képzett emberek is bejuthatnak a tisztviselőszékbe. De a törvény ezen csorbáját akkor, midőn annak végeredménye szabadválasztás, kiköszörülni csupán szabad akaratunktól függ és ha a törvény nem ragaszkodott szigoruan a qualificatióhoz; nekünk sem szükséges szigoruan ragaszkodnunk a törvényhez.

Hanem mielőtt a tulajdonképeni czélnak érdemleges szellőztetésére térnénk; hogy tehát ki legyen a vicispán? és ki legyen a szolgabiró? stb. inditványozzuk, hogy inditsuk meg a mozgalmat a helyzetnek megfelelő lelkesedéssel.

Tüzzük ki a választás lobogóit haladék nélkül minden kerületben! Ne várjuk összedugott kezekkel a január 3-án B.-Gyarmaton történendőket! Hanem legyünk addig tisztában magunkkal és másokkal is. A megyénkben oly kárhozatosan divó sógorság, atyafiság, komaság aljas nepotismusának szellemével megfertőztetni szokott választások sikamlós tere helyett azon egyetlen igaz és valódi utat válasszuk, mely saját meggyőződésünk sugallata, és ugyanazért:

1-ször. Minden ez alapon megtartandó vidéki értekezlet jelölje ki az ily értekezleteken legczélszerűbben alkalmazott titkos szavazás utján első sorban a megye összes központi tisztikarát, azután saját és ugy a többi járások tisztviselőit.

A jelölés pedig ugy történjék, hogy minden választónak legyen joga minden állásra egyet ajánlani. Az igy ajánlottak között legtöbb ajánlatot nyert egyén a járás tisztviselőjének mondassék ki, — ki nem zárván az értekezleten kisebbségben maradtnak azon joga, hogy majdan a választásnál magát ne candidálhassa.

2-or. Minden járási értekezlet küldje meg többséget nyert jelöltjeinek neveit jegyzőkönyvileg a megye minden járásába, hogy igy a megválasztott jelöltek iránt minden járás azon oknál fogva, mert az egész megye területén lévő összes tisztikart választania joga van, — magának az illető járások hangulatáról tudomást szerezve, magát a választás előestéjén és napján a megye szinhelyén leendő mozgalmak között biztosabban tájékozhassa és a közmegállapodás, illetőleg a járások egymás iránti solidaris megállapodása a tisztviselőkre nézve könnyebb módon elérethessék.

3-or. A járási értekezleteken nyilatkozzék e megye minden választó polgára szabadon és bátran, ne rendelje alá meggyőződését semmifále megyei Mandarinnak, hanem hangoztassa uton utfélen azok neveit, kiket ő maga akar magának, nem pedig a kit mások akarnak neki megválasztani.

A megyei tisztujitást közéletünk terén hosszu, hat évre szolgáló epochalis eseménynek tartjuk. És annak minden legkisebb mozzanatát a hirlapi nyilvánosság terén is vitatni és mérlegelni mulhatlanul szükséges dolog. B. Gy. T. V. Z. K.

Miután e megye bizottsági közgyülésének f. é. 105. számú határozata szerint, jövő 1878. évi január 3-án tartandó tisztujitó közgyülés tárgyát csak is a tisztviselők választása képezendi, s ezen választást már az új bizottsági tagok eszközlendik, főispán úr ő méltósága szükségesnek találta a tisztválasztást megelőző napon t. i. január 2-án is rendkivüli közgyülést tartani a végből, hogy a megye közönségét képviselő törvényhatósági új bizottság megalakulásával, az állandó, biráló és kijelölő választmányok is újra alakitassanak.

Miről a t. cz. bizottsági tagokat azon tisztelettelteljes kérésel értesitem, hogy ezen úgy a közügyekre mint a tisztválasztásra nézve is érdekes közgyülésen részt venni sziveskedjenek.

Kelt B.-Gyarmaton, decz. 20-án 1877. évben.

Madách Károly,
alispán.

Plevna elestéhez.

A harcz Plevna körül julius 19-én vette kezdetét, mikor is 10 órai gyilkos küzdelem után az oroszok nagy veszteséggel visszaverettek.

Julius 20-án tovább folyt a harcz. 3 orosz hadtest Schildner-Schuldner és Krüdener vezérlete alatt. A veszteségek aránytalanul nagy voltát tekintve, ez volt e mázsd legnagyobb csatavesztesége. Az orosz főhadi szálláson ugy megijedtek e vereség következtében, hogy elhatározták az egész oláh seregnek a Duna balpartjára mállitását. Julius 30 án ismét nagy győzelmet aratott Osman, 5000 muszka esett el és sebesült meg.

September 7-én ujra kezdődött a titáni viadal, mely majdnem szakadatlanul tartott september 16-ig. E gyilkos napok alatt vesztő Skobelev seregének felét Plevna falai alatt, ekkor szenvedtek az oroszok az eddiginél is óriásabb veszteséget. E napok

alatt aratta Ozman pasa legdicsőbb győzelmeit, melyek örömére Magyarország is kivilágitott. Plevna ostroma mintegy 50,000 emberébe került az egyesült oláh-orosz seregnek.

De aztán jöttek Oroszországból a nagyszámu segélycsapatok, Ozman teljesen körül lön keritve; Sefket pasának nem sikerült többé segitséget bevinni Plevnába; Mehemed Ali Szofiába szorult kis seregével; Szulejman Helenáig hatolt ugyan, de nem haladt tovább Plevna felé s igy Ozman teljesen elvágva a külvilágtól, megfosztva minden segitségnek lehetőségétől: utolsó hősi, de szerencsétlen küzdelem után kiejté megsebesitett, erős karjából a kardot.

Valóban itt lehetne már elvégre az ideje, hogy Europa hallatná szavát, lehetővé, sőt kényszerüvé tegye a rettenetes harcz végét. Ha valaha, most lehetne már komolyan beszélni a békéről.

Itt van a percz, melyben kitünik, ha valóban nem hóditás vágyával tözte-e Oroszország zászlóját ki, vagy pedig csakugyan rablásra indultak-e ki e hordák s miként kell értelmezni Andrássy ama szomoru tételét, mely szerint a nemzetközi szerződések érvényét a hatalom adja meg?

Ám, ha Európa a nagy hazugságot: a törökországi keresztények sorsának javitását magáévá akarja tenni — jó. De magáévá nem teheti a rettenetes tant, hogy az erő jog, s ha Oroszország még most is vonakodik a békekötéstől, e tényével nyilván be vallaná, hogy neki a jog csakugyan az erő s czélja nem ama pharisens hazugság kivitele, hanem az erőszak jogczimén való terjeszkedés, hóditás, vulgo rablás.

Nyilassy Ferencz,

Levelezés.

Stúr Károly f. tiszovniki körjegyző egy hosszabb levéllel kereste meg lapunkat. Eltekintve a levél fellengzőbb részét, köréről következőket irja:

„Sokan balhiszemben élnek, s vélekednek ezen nép felől, pedig őszintén megvallva, hazáját hiven szereti, anyanyelve tót, de szive s érzeménye-magyar! Daczára szegény sorsának, állami s általában kincstári kötelezettségeinek eleget tenni iparkodik, ez az ő leghőbb vágya s óhaja; s hogy ezen tulajdonokkal fel van ruházva, bizonyitja azon megnyugtató körülmény, mikép kerületemben az adóhátralék oly csekély, hogy azt ez év folytán beszedni s be fizetni remélem.

Erkölcsi tekintetben haladás észlelhető e nép között, a tolvajlás s rablások ritkán fordulnak elő; emberbecsülő, józan s takarékos lett e vidék lakossága.

Tanügy terén szép lendület, hogy a tanköteleseк szorgalmasan járnak az oskolába, itt anyanyelvükön kivül, a magyar olvasás s irásban is oktattatnak, de sőt a testgyakorlatokban is, szép jártasságot bizonyitottak be.

Vidékünk virágzásnak indúl, a lakosságot e drága hon méltó gyermekei közé sorolhatom!

Nem mellőzhetem végül jelezni, hogy a lakosság javulását legnagyobb részben járásunk érdemteljes szolgabirája tettes Hartvich Ferencz urnak köszönhetjük, ki erélyes s tapintatos voltánál fogva, a népet mindig a jó utra terelni igyekezett s igyekszik; hű őre a közigazgatásnak, a községekbeni gyakori megjelenése, s itt ügyeinek pontos s szorgalmas elintézése, fényes tanubizonyságul szolgál arra nézve, hogy méltó hivatalára, dísze s példányképe nemcsak e megyének, de hazájának is, s várva várjuk azon időt, melyben őt szivbeli lelkesedés s harsány „Éljen“ ek között ujból szolgabiránknak megválaszthatjuk. Éljen sokáig!!!“

A losonczi dalegyesület deczember 8-iki hangversenye.*)

Amint bizonyos lett, hogy a Madách emlék javára B.-Gyarmaton rendezendő mulatság, melyen a losonczi dalegyesület is résztveendő volt, csak a farsangon tartatik meg, a losonczi dalegyesület azonnal elhatározta, hogy decz. 8-án hangversenyt rendez saját javára. És e határozat keresztülvitelével igen kellemes estvét szerzett a szép számban megjelent, válogatott közönségnek.

Ki kell emelnem mindenek előtt azon körülményt, hogy a nagy közönség igen kellemesen lepte meg önmagát azzal, hogy már 8 órakor teljes számban együtt volt s igy önmagát mentette fel a szokásos kellemetlen, unalmas várakozás alól.

Csakhamar sorakozott is a dalegyesület az emelvényen a jeligéjét, mely Kovárcz Emil szerzeménye s mely rövid s kifejező voltáért most már csakugyan megérdemli nevét, lelkesülten mondta el, nyomban reá Thern „Daltünepén“ cz ábrándos zenéjü szerzeményét, melynek hatásos, kellőleg szinezett előadása mig a helyes felfogást árulta el, addig a közönség zajos éljenzését is kivivta. Hogy még egy pillanatra visszatérjek a „Jeligéhez“, meg kell emlitenem, hogy Kovárcz Emil már csak ezért is igen kiérdemelte azon szép koszorút, melyet az emelvényre léptekor kapott. Ezen kivül még három számot foglalt el a programban e dalegyesület. A „Törökös dal“ nemcsak az uralgó hangulatnál, hanem kedves hangnevezeténél s a jó előadásnál fogva is zajos tetszést aratott, „Sötét az éj“ s „Ugyan mit busúlok“ kezdetü népdalokat, melyek zenéjét Kovárcz E. szerzette, Zollér Fr. ur gyönyörüen énekelte kar kisérettel. A karének ügy hangzott, mint egy távoli harmonikus sóhajtás, melynek irányt s kifejezési kellemet a magándal lágy hangjai adtak. Frenetikus taps s riadó „éljenek“ jelenték a közönség kitörő lelkesedését, mely csak akkor szüntetė be nyilatkozatait, mikor a dalegylet ismét megjelent az emelvényen s a „Nem hallottam soha ily bús harangszót“ (Zimaytól) kezdetü mélabús népdal elzengésével érdemelte ujonan ki, a közönség lelkes nyilatkozatait. Végül a „Vinéta“ cz. kardalt éneklé az egyesület, a barátok „Salve-regina“ szózatát festői hangmenetben utánozva. De a közönség még a szegedi érdemdijat nyert versenydarabot akarta hallani, hallotta is s gyönyörködött benne épen úgy, mint akkor, mikor először hallota s gyönyörködni is fog benne ezután is mindig, valahányszor hallani fogja

Általában nagyon meglátszik a dalegyesületen, hogy halad s valódi karnagya van. Hiszszük, hogy ezután is szorgalom s komoly akarat leszнek azon tényezők, melyet Kovárcz Emil mesteri vezetése mellett biztositni fogják az egyesület jövőjét s részére a közönség rokonszenvét

Valóban a lehető legkellemesebb ujdonságként lepte meg a közönségét Vecsey Tivadar ur, ki a „Kunok“ cz. dalműből egy áriát énekelt érzéssel, kitünő hangon s jó felfogással. Hogy a közönségnek van érzéke a művészet iránt, különösen kitünt ez ária eléneklése után, mert ily elismerő jelenetet improvisálni csak a valódi meghatottság s lelkesedés képes. Szivből fakadó „éljenek“ üdvözölték Vecsey urat, kivel még, azt hiszszük, többször találkozni fogunk, hogy elismerésünket irányában nyilvánithassuk.

Zongorán két darab adatott elő. Az egyik volt „A szélara“ Wilmerstől, a másik „Átirat“ Vágner „Lohengrin“-jéből. Amazt dr. Károlyi Gyula ur teljes szabatossággal játszotta úgy, hogy előadásába lelket, érzést is öntött. Mintha hallottuk volna a szélvész üvöltését, majd pedig a szellő lágy susogását. Nem mindennapi erő kell e darab ily előadásához; igénybe veszi, az a testet s lelket egyaránt. Én megvallom, mindig örömmel hallgatam dr. Károlyi ur gyönyörü játékát; de épen nem tartozom azok közé, kik irányában épen akkor, hogy ne mondjam, túlkövetelők, mikor igényeinknek oly kitünően megfelel. Véleményem szerint tehát igen helyesen cselekedett dr. Károly ur, mikor a közönség elismerő ovátioi között sem feledkezett meg a saját egészsége követelte tekintetekről. A „Lohengrin“ből vett részletet Kovárcz E. és Seide K. urak igen jól játszották; de hát mit tehetünk mi róla ha Wágner zenéjének rejtekeibe nem birunk behatolni;

Hegedün Lóssy Béla ur játszotta Vieuxtemps „Ballade et Polonaise“ cz. darabját Kovárcz E. zongorakisérete mellett Meg kell vallanunk, hogy Lóssy ur sikeresen oldotta meg nehéz feladatát s bár e zenedarab nem igen fülbemászó zenéjü, mégis sikerült játékával a közönség elismerését kivivnia.

Zólyomy Jenő ur Arany „Fülemülé„-jét szavalta.

A műsor tehát változatos volt, melynek sikeres keresztülvitele igen kellemes estét szerzett a közönségnek, melyért első sorban Kovárcz Emil urnak a dalegylet fáradhatatlan buzgalmú s kitünő karnagyának kell köszönetünket kifejezni, úgy azon derék műkedvelőknek, kik örömest nyujtottak kezet Kovárcz E. urnak ez estély sikerülése tekintetében. A dalegyesületről, mert ő volt most a házi ur, nem igen illenék beszélnem.

A hangversenyt tánczmulatság követte melynek szépeit el kellene számlálnom; de valjon ki tudta az ég csillagait mind néven nevezni? Hogy jól mulattak, bizonyos: mert éjfél után még 3 órakor is szólott Rudi zenéje s röpültek a párok.

Referens.

*) Ez érdekes levél, lapunk mult számából késő érkezése miatt kimaradt, érdekét azonban most sem vesztvén el, közöljük. Szerk.

Losoncz, 1877. deczember 11.

E lapok olvasoi előtt bizonyára nem ismeretlen az, hogy a losonczi m. kir. állami fögymnásiumi tanári kara a nagy közönség valóban példás áldozatkészségének segélyével egy ifjúsági segélyző egyesületet alakitott, mely egyesület már a jelen 187⁷/₈-ik tanév elejével meg is kezdte működését. Hogy milyen szükség volt ez egyesületre az emlitett fögymnásium kebelében, mutatja azon körülmény, hogy már eddig is mintegy 42 tanuló részesül segélyzésében, mely segélyzés több, mint 700 frtot vesz igénybe. A segélyzetteknek egy része az egyesület tápintézetében nyer vagy egészen ingyen, vagy kedvezményi áron, vagy egész dijért, (egész évre 60 frt.) étkezést; más

TÁRCZA.

A boszu.

— Beszély a franczia rémuralom korszakából. —

Irta V. Sárffy Ignácz.

(Vége.)

A rejtélyes tény véghezvitele után a rőtszakálú ismeretlen a marquishoz hajolt.

— Uram egy szóra! hajlandó vagyok hinni, hogy önt meglopták, vagy ha nem, meg fog ez történni; előbb egy kéz mélyedett az ön zsebébe, ajánlom, rejtse el tárczáját.

A marquis megrettenve nyult zsebébe. Pénze nem hiányzott, de keze az idegen zsebkendőt találta benn.

— Kié e zsebkendő?

— Ah! mégis igazam volt, tehát önt megakarták lopni. A zsebkendő tulajdonosa azon ur ott!

— Hogyan? Valston Richard, egyike legjobb barátaimnak, nem, az nem lehet!

— Esküszöm önnek, ő volt!

A marquis szótlanul lépett a mutatott férfihoz.

— Richard, öné e e zsebkendő?

A megszólitott, ki csakugyan nem volt más, mint Richard, elsápadt.

— Boldog isten! legjobb barátom! s én öljem meg — susogta — ezt nem fogom tenni soha!

A rőtszakálú férfi fenyegető mozdulattal sugta neki: „Ne feledje ön esküjét.“

E pár szó egyszerre tigrissé tette Richardot. Büszkén felegyenesedett s vakmerő bátorsággal dörgölte a marquis fülébe:

— Igen! e zsebkendő enyém!

— Akkor — viszonzá ellenfele borzasztó hangon — akkor ön nyomorult, becstelen tolvaj, Valston Richard, ki tulajdon barátját akarja meglopni, — és sértő mozdulattal szemébe dobta a zsebkendőt.

— Hah! nyomorult! kardot fogj, kardot, te gyáva patkányfogó! ezt csak vér mossa le, vonj kardot, te nyulszivű, ha van bátorságod.

A vendégség elsápadt, midőn látta, hogy a két dühös ellenfél villogó karddal rohan egymásra. Egy pillanatnyi siri csend váltotta fel a dongó zsivajt s csak a kardok rémes csattogása volt hallható; a vivás nem sokáig tartott, mindkét fél iróztató dühvel rontott egymásra, de a marquis, ki a mesterfogásokra elkészülve nem volt, vakon rohant a hegyes gyiloknak, s már a másik perczben keresztülszúrva, szótlanul lerogyott. A jelenlevők elborzadva látták a marquis üvegesült szemeit, kinek ajkai remegtek; de szólni nem tudott

— Sebészt, gyorsan orvosért! — kiáltották többen.

— Itt vagyok én! — mondá most előlépve a rőtszakálú — sokáig voltam a tábori orvos segédje, szükségből addig is, mig más jövend, én is megteszem.

Valston Richard mereven bámulta mindezt; vajjon mit akar e férfi Orgonnal?

— Oh hála istennek! — mondák a körülállók — segitsen szegény Orgon marquison.

A rőtszakálú férfi figyelemmel vizsgálta a marquis arczát.

— Ha van ez embernek neje, gyermeke vagy rokona, gyorsan hivják őket ide. A marquis még nem halt meg, de élte pillanatokon függ s azon perczben, ha a kardot testéből kihuzzuk, meghalt. Most pedig gyorsan vigyék őt egy magánszobába, van egy mód még, mely által megkisérelhetem, visszaadni életét, de tudományom titok.

A jelenlevők annyi felé rohantak, a hányan voltak. Ketten megfogták a merev testet s egy kis szoba pamlagára fektették. Csak a rőtszakálú és Richard maradtak mellette.

— Ugy — susogta amaz — most már három. El veletek mind, ti gyülölt jelvények! — s egyenkint dobálta le szakálát és álhaját — hadd legyek ismét boszuló angyal, gyilkoló vassal kezében, irgalom nélkül szivében. Nézd Orgon marquis — szólt a haldoklóhoz — nézd, ki öl meg, én, én sujtottalak boszummal, menj, s ha találkozol a pokolban büntársaiddal, mondd nekik, üdvözlöm őket. E szavakkal kirántotta a kardot a haldoklónak melléből; a nyiláson át azonnal megindult a vér s a marquis pár percz mulva meghalt.

Az idegen kéjjel, Richard pedig iszonynyal szemlélte e jelenetet.

— Ez meghalt! most pedig te menekülj, — szólt Richardhoz — áldd istenedet, hogy eszköz valál kezemben, hogy nem kellett téged is sujtanom; nesze fogd ezen álarczot, tedd fel és távozzál, nevem sokkal borzasztóbb, mintsem ezen álarczban bántalmazni merne valaki; fogd és siess ezen országból, el messze, hogy kikerüld borzasztó sorsodat s vezekelj bűneidért, hogy isten bocsásson meg neked, én megbocsátok. E közben az ajtón dörömbölni kezdének s fegyverek zörgése volt hallható.

— A törvény nevében nyissa ki ön!

Az idegen kétségbesve csüggeszté le fejét.

— Már késő, — susogta — hallod a rendőrök érted jönnek. A párbaj Frankhonban jelenleg fejvesztés büntetése alatt tiltva van s te holnap a vérpadon fogsz elveszni. Az ajtó el van zárva előled, az emeletből leugrani maga a halál; fogd e tört, itt nincs más menekvés . . .

— Oh köszönöm, add ide! Végre is lakolnom kell bűneimért; istenem! bocsáss meg nekem, s markolatig döfte a tört szivébe.

— Isten, bocsáss meg neki, mint én megbocsátok. Ő volt tán legkevésbbé bűnös. Most pedig fel még egyszer ezen undok álczát, takarjuk el még egyszer a világ elől arczunkat, a munkának még nincs vége.

E szavak után feltette fekete álczáját s kinyitotta az ajtót.

— Uraim! — kiáltá erőteljes hangon — Orgon Lois marquis e pillanatban megszünt élni.

A bejövő őrök elborzadva hátráltak:

— A „fekete ember!“ . . .

VI.
A boszu vége.

A határnap eltelt s a meghivottak az egy Sebald Viliám kivételével mindnyájan együtt voltak a fekete ember kijelölt lakában.

Első, a ki az elmult tiz nap után eljött ide, Elvira volt. A fekete ember szivélyesen megölelte a reszkető leányt.

— Az öreg Márton atya küldött hozzád jó lovag, azt mondá, hogy csak te menthetsz meg egyedül s tehetsz boldoggá.

— Igen, gyermekem, csak én egyedül s azzá is teszlek esküszöm. Szereted kedvesedet?

— Véghetetlenül.

— S ő?

— Viszont.

— Kész volnál hozzámenni még ma, ez órában?

— Oh jó lovag, ha ez lehetséges volna, örömmel.

— Hiszál bennem, gyermekem, Elvirám!

része tankönyvekkel, tubázattal s élelmezési pótlékkal segélyeztetik. Egy, oly igen fiatal intézménynél, mint ez, valóban meglepő az a kiterjedt működés, mely itt nyilvánúl. Valóban ily eredményre méltán lehet büszke azon társadalom, mely ez intézményt alapitotta, annyivalinkább, mert ezen egyesület nemcsak emberbaráti érzelmeknek hódol, hanem a magyar nemzeti műveltséget is hathatósan terjeszti. Ily kettős, humánus és nemzeti culturális czél elérésére való komoly, őszinte törekvés teljesen igazolja a nevezett egyesület választmányának azon intézkedését, hogy az egyesület részére 1878. évi febr. 9-én tombolajátékkal összekötött tánczvigalmat rendez. A tombolanyeremény tárgyaknak közadakozás útján való beszerzésére már szétküldék a felhivást a rendezéssel megbizottak s teljesen hiszszük, hogy a felhivás visszhangra talál nemcsak Losonczon s közelebbi vidéken, hanem Nógrádmegye egyész területén.*)

Hogy az egyesület mily alapon áll, elég legyen megjegyeznem, hogy alaptőkéje oddigelé meghaladja a 9000 frtot, mely összeg hogy még ez év folytán is növekedni fog, erős a meggyőződésünk; s hogy évről évre nagyobb virágzásnak fog ez egyesület örvendeni, kétségtelen; hiszen oddigelé is annyira gyökeret vert ez intézmény közönségünkben, hogy a mágnás, földbirtokos, egyes testületek mellett nem csekély a tisztán szellemi munkánál foglalkozók s iparosok és kereskedők száma, kik viszonyaikhoz mérten valóban nem megvetendő összegekkel járultak az egyesület alaptőkéjéhez.

Nem hagyhatom végül említés nélkül boldog emlékezetű Szilassy Ferencz úr három fitestvérjének az egyesület iránt tanúsitott azon szép áldozatkészségét, hogy elhunyt testvérük iránti kegyeletből annak nevére tett 500 frtos alapitványnyal léptek be az egyesület tagjai közé.

a– m.

Miután a Rétságon tartandó tanácskozmányra vonatkozó felhivás szétküldetett, alólirott kötelesse érzi magát nyilvánitani, hogy ezen tanácskozmány akaratától* nem függő oly közbejött tények és események által vált lehetetlenné, melyek taglalása a közönség érdekében nem lévén, ezt önmaga érdekében tenni annál kevésbé látja szükségesnek, mivel a közérdeken kívül egyéb érdeke nem volt.

Lukà Gusztáv.

*) Meg vagyunk győződve, hogy e szép törekvés visszhangra talál megyénk lelkes közönségénél. Szerk.

Felhivás. A losonczi m. kir. állami főgymnásiumi ifjúság segélyző egyesület azon, mindenek fölött humánus czél teljes elérése felé törekszik, hogy vallás- s nemzetiség-különbség nélkül segélyezze azon kebelbeli tanulókat, kikre nézve másként teljes lehetetlenség volna a műveltség közvetlen áldásaiban való részesülhetés; de e kiválólag humán czél mellett a magyar nemzetiség terjesztését is kiváló feladatává tette. A jelen iskolai év az első, melyben e czélok elérésére irányuló törekvései a nevezett egyesületnek tényekben nyilatkoznak; s már is 15 tanuló nyert étkezést az egyesület táp intézetében, 12 tanuló tankönyvekkel segélyeztetik, 12 tanuló pedig ruházatra s élelmezési pótlékra több mint 200 ft segélyt nyert. Ily tevékenység tagadhatatlanúl feljogosit arra, hogy meggyőződjék bárki is, hogy a nevezett egyesület komoly, férfias elhatározással törekszik czéljait elérni.

Ez egyesületet tisztán a társadalom teremtette saját dicsőségére. Ezen társadalomhoz fordulnak a nevezett egyesület választmánya nevében alólirottak akkor, midőn hazafiui tisztelettel felkérik a közönséget, hogy a losonczi m. kir. áll. főgym. segélyző egyesület javára 1878. évi feb. hó 9-én tartandó tánczvigalom tombolajátékához valami nyereménytárgygyal hozzájárulni s becses ajándékát bezárólag 1878. évi január 4-ikéig dr. Plichta Somához juttatni méltóztatnék.*) Teljes tisztelettel maradván Losonczon, 1877. decz. hava. Dr. Plichta Soma, Beniczky Kálmán, Ambrus Mór, az egyesület választmányának megbizottjai.

*) Az egyes adakozók nevei e lapok hasabjain fognak közzététetni.

Hirek.

Boldog ünnepeket! A megváltó születésének ünnepét e héten tartja meg a kereszténység. Az Istenember világ eszméinek szent ünnepét hová tovább megőrzi a vallásos érzelem s bár hány alakban tükrözteti azt vissza, — a főczélban, mely a megváltó dicsőitését tűzte czélul, megegyezik. — Hosanna neki! Dicsőitsük a megváltót szent áhitattal foglalkozzunk eszméivel, és gyarlóságunk daczára törekedjünk követni azokat, mert aki Krisztussal jár, üdvözül!

A sylveszter estély B.-Gyarmaton ez évben is meg fog tartatni a Balassa vendéglő emeleti Bárth féle nagy termében, hol — a kibocsátott iveken aláirottak 1 ftért Mezey jó konyhája által fognak elláttatni, — a kedély emeléséhez szükséges jó ételekkel és italokkal. Ez estély nemesebb műélvezetre is fog nyujtani alkalmat, amennyiben a helybeli dalárda — jól begyakorlott dalművekkel fog közreműködni.

A tisztujitás Hontmegyében jövő 1878-ik év január 3-án tartatik meg, a közvélemény szerint megmarad a status quo igen csekély változással.

Felhivás a nógrádmegyei községi és körjegyzőkhöz. — Nyugdijintézetünk érdekében tartandó tanácskozás és egyuttal a folyvást szaporodó hivatalos teendőinknek kellő időbeni végbeviteléhez szükségelt segédek dijazása iránt B.-Gyarmaton 1878. évi január 2-án d. u 3 órakor a város tanácstermében tartandó értekezletre a illetőket tisztelettel meghivja. *Arvay József,* nyugint. elnöke.

Tiszolczon márványt fedeztek fel. — Jelesül a trachyt a triasmészszel igen sok helyen közvetlenül érintkezvén, márványnyá változik át. — E márvány, mely tiszta fehér, szürke, sárga és tarka, nemcsak épitkezési, de szobrászati czélokra is igen alkalmas.

Szerelmi dráma. Beszterczebányán egy előkelő állású uri ember ifju szép leánya gyöngéd viszonyt folytatott egy fiatal emberrel, a kinek szerény hivatali fizetésénél egyéb vagyona nem igen volt. — Ez okból a szülők természetesen ellenezték a viszont s szivből örültek azon, hogy leányuk ideálját Rimaszombatba helyezték át. Örömük azonban korai volt, mert az igaz szerelem nem ismer akadályt s a leány — ily égő szerelemmel szivében — titokban elhagyta a szülői házat s Rimaszombatban lakó kedveséhez repült a szerelem gyors szárnyain. A két sziv egy dobbanásban olvadt tehát össze, de a boldogság nem soká tartott, mert a gyomor is követelte jogait. Ezen követelés kielégitésére azonban a szerelmes ifju nem volt képes, a konyha üres volt, azaz hogy voltaképen nem is volt konyha. Néhány napi koplalás után aztán a szép leány megelégelte a nyomort s elhagyta kedvesének üres hajlékát — és ez már igazán szomorú — midőn a rendőrség a szülők táviratozására a szökevényt fölkerestette, őt már egy bünbarlangban találta föl.

Helyre igazitás. Lapunk mult számában közzétett központi választmány tagjai közül: Pokorny Gusztáv és Kövy Tivadar kimaradtak.

Irodalom.

Az „APOLLO" zeneműfolyóirat legújabb (24-dik) száma következő tartalommal jelent meg: 1. Jeanne, Jeannette és Jeanetton. Egyveleg Lacome P. dalműve után Hölzl Lőrincztől. 2. Impromptu, Zergényi Lajostól. — A zongorázók és énekesek számára igen ajánlható folyóirat előfizetési ára egész évre 6 frt, félévre 3 frt, a jelen szám ára 50 kr., mely a kiadó hivatalhoz (Budapest, vár, Országház-utcza 96. sz. a.) legczélszerűbben postautalványnyal küldendő be. Még folyton előfizethetni az egész évfolyamra. Kivánatra a lap utánvétellel is küldetketik.

A „Gazdasági Mérnök" czimű népszerű gazdasági és műszaki folyóirat a jövő évvel harmadik évfolyamába lép, Gonda Béla szerkesztése mellett. Földmivelő országban nélkülözhetlen ily szaklap, mely a tudomány vivmányait a gyakorlat mezejére átvinni tűzte czéljául. Azért is megérdemli, hogy a hazai gazdaközönség részéről meleg pártolásra találjon. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára egész évre 6 frt, az előfizetési pénzek a kiadóhivatalba (Budapest, Nádor-utcza 14. szám) küldendők.

Az elókelő hölgyek számára „A HÖLGYEK LAPJA" czimű *legfényesebb* (?) szépirodalmi és divatlapra hirdet előfizetést Milassin Vilmos. Ára 12 frt. Ha ezen előfizetési felhivásban igértek mind megtartatnak, ugy e lap csakugyan fényes lesz.

„BALATON EGYLET". A „Zalai Közlöny", „Veszprém" és „Somogy" szerkesztői egyesült erővel fáradoznak a „Balaton Egylet" megalkotásán. A „Balaton-egylet" európai hirű kies fürdőnk „Balaton-Füred" székhelylyel, e fürdő s Hévviz látogatóinak szellemi szórakozására, Balaton s vidékének tudományos ismertetése-, kirándulások rendezése-, árnyékok emelése-, a Balaton felmérése-, kikötők, utak, emlékoszlopok emelésére stb. alakul. Az egylet tagjai részére könyvtárt létesit s minden évben díszes évkönyvet ad ki, mely minden egyes tagnak megküldetik. Első teendő volna a tihanyi hires visszhang helyét emlékkővel megjelelni, ahoz lépcsőt készittetni, stb. Tagjai lehetnek a) alapitók, legkevesebb egyszer mindenkorra lefizetendő 50 forinttal, b) pártolók, évi 4 forint dijjal.

Schultz Lajos megyebeli kir. adófelügyelői számtiszt által kiadatott az általános jövedelmi pótadó kivetését igen megkönnyitő és meggyorsitó kulcs, melyet darabonkint 40 krért Spitzer Mór b.-gyarmati könyvkereskedőnél megszerezhetni.

Spitzer Mór könyvkereskedésében B.-Gyarmaton a következő díszművek kaphatók:

A Nib-lung-ének, ford. Szász Károly	12 frt — kr.
Szép Ilonka. Irta Vörösmarty . . .	9 frt — kr.
Arany-Album. Than és Lotz rajzai .	18 frt — kr.
Tompa költeményei	12 frt — kr.
Az Eszterházy-képtár fényképekben	23 frt — kr.
Göthe: Faust. ford. Dóczi	6 frt 40 kr.
Báró Orczy Thekla imakönyve . .	50 frt — kr.
Eötvös: Gondolatok	4 frt 80 kr.
Vörösmarty költeményei	8 frt — kr.
Deák-Album	5 frt — kr.
Tompa: Virágregék	5 frt — kr.

A „Magyarország és Nagyvilág" e heti száma következő tartalommal jelent meg: Szöveg: Két jubiláris Barabás Miklós, Dr. Kovács Pál — Alexis és Dóra. Göthe elegiája. (Várnai Géza). — Pünkösdi királyság. Beszély, vége. (Száva). — A hideg viz mindent meggyógyit. Elbeszélés. (Kovács Pál). — I. Napoleon és Josephine. — Pohjanpilti. Történeti elbeszélés. (Irta Koskinen György. A finn eredetiből forditotta Halász Ignácz). Folytatás. — Rajzok a vasuti életből. VIII. A jelzés. (Wachtel Károly). — Terem a dal. Költ. (B. E.) — Mentő hálé. (F. J.) — Ernerum. — Különfélék. — Sakkfeladvány. — Képrejtvény. — Rajzok: Barabás Miklós. — Dr. Kovács Pál. — I. Napoleon és Josephine. — Mentő hálé. — Ernerum. — A lap ára negyedévre 2 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek az Athenaeum kiadó-hivatalába küldendők.

Piaczi-árak.

	B.-Gyarmat, decz. 3-án. 100 kilogramm:	Losoncz, nov. 22-én. Hektoliter:
Tisztabúza	8 frt 50 — 9 frt —.	7 frt 10 — 7 frt 80.
Rozs	6 frt 25 — 6 frt 75.	4 frt 30 — 4 frt 80.
Árpa	7 frt — 7 frt —	4 frt 80 — 6 frt 20.
Zab	5 frt 50 — 6 frt —.	2 frt 15 — 2 frt 35.
Kukoricza	6 frt — 6 frt 50.	4 frt 50 — 4 frt 90.
Burgonya szákja		1 frt 10.

Felelős szerkesztő
Horváth Danó.

— Oh istenem, minő sokat beszélnek rólad, borzalmas történeteket s én még sem tudok félni tőled, sőt hidd meg, testvérként szeretlek.

A fekete ember láthatólag összerezzent.

— Ugy, ugy, kedvesem! De halld csak, kopognak; megjött az utolsó is, jer szobámba a többiekhez.

Sebald vicomte jött.

A fekete ember egy homályos terembe vezette, hol már négy álarczos volt együtt; köztük a lelkész is, de hasonlag álarczban.

— Uraim — szólt most a fekete ember — önök mind megtarták szavaikat s ezt szeretem. Eljöttek hozzám mind, hogy segitsem önöknek terveiket végbevinni. Itt vannak a nélkül, hogy ismernék egymást. Van itt önök közt egy, a ki azért jött, hogy kedvesét szerezzem vissza neki, a kit már három éve elvesztett; én segitséget igértem neki, s igéretemet meg is tartom. Van itt egy hölgy, ki azért jött, hogy atyjának zsarnoki hatalma alól kimentsem, s én ki fogom menteni. Van egy szerelmes ifju, kinek kedvesét nem adták oda, mert szegény volt, es nőül akarja megnyerni kedvesét; én gazdaggá teszem s im itt a lelkész, ki őket egybe adja. Van itt egy tekintélyes férfiu, ki láb alól akarja eltenni leányának kedvesét, hogy azt máshoz adhassa nőül; megigértem, hogy itt lesz áldozatja. Én mindnyájuknak segitséget igértem és szavamat be is akarom váltani, s nem kivánok mindezekért más dijt, mit hallgassanak meg önök egy történetet, melyet most elbeszélek, mielőtt önök levennék álarczukat.

Az öt álczás szótlanul meghajtá magát.

— Volt egyszer Párisban egy gazdag nemes ember. Boldog volt nagyon és roppant gazdag. Irigyei egyszer, hogy maguknak a roppant vagyont megszerezzék, gyilkosságról vádolták. Tervök sikerült is. Az ősz ember nem birta bebizonyitani ártatlanságát, s a tanuk ellene esküdtek. Volt az aggnak egy szép leánya is, ez térden állva könyörgött vádlói előtt atyja életeért, s a szivtelenek kikergették őt a törvényteremből. Az atya nem birván elviselni azon gondolatot, hogy neve hakó kéz kivégeztetése által becstelenittessék meg, börtönében mérget vett be, mit leánya vitt neki. A leány, atyja holt tetemére borulva, megesküdött, hogy atyja halálát véresen megboszulandja. Be is váltá szavát, mind halállal bünhődtek a vétkesek, egynek kivételével, ki még várja igazságos büntetését. Eddig tart a történet, uraim, most le az álarczokkal!

Azok levették álczáikat s bámulva néztek egymásra.

A vicomte és leánya elsikolták magukat.

— Atyám! mit keres ő itt?

— Elvira! mit akar e gyermek?

— Ne félj, gyermekem, sugta a fekete ember Elvirához.

A vicomtenak lábai megtörtek és egy székre rogyott.

— Most pedig, uraim, engedjék meg önök, hogy kivánalmaikat teljesitsem. Vicomte ur, ön ezen ifjut kivánta általam kivégeztetni, itt van, mit tegyek vele?

— Ne bántsd! . . . az égre! ne bántsd őt!

— Jól van tehát, éljen! Ön, leányom, atyjának zsarnoki hatalmától kiván szabadulni: ön szabad!

— Ki mondja ezt? — kiáltott Sebald felugorva — ki rendelkezhetik nélkülem leányommal?

— Én, vicomte! e leány nem a tied! érted? sugta neki a fekete ember.

— Értelek, sátán, miként tudod ezt?

— Ön, X. Róbert, e hölgyet akarta megszerezni magának, fogja, itt a lelkiatya, ki összeadja önöket; legyenek boldogok!

— De ne legyenek! — hörögte a vicomte — adjatok egy kést kezembe, megölöm mindkettőt!

— Megálljon ön, vicomte ur! történetemnek még egy kis folytatása is van; négyen bünhődtek már gonoszságaikért borzasztó halállal, még egy hátra van s a munka véget ér, és végzett lesz már nem sokára, hisz a méreg már működik, egy adagot adtam borába, elég volt neki; ah mily gyönyörűen ragyognak ott kinn a csillagok; boszum napja leáldozott; de mi az, vicomte, miért sápad ön? ajkai kékülnek, szemei üregeikből kidülledtek . . .

— Kárhozat! — hörgött a vicomte — ki vagy te irtóztató ember?

— Nézd és halj meg százszoros halállal.

A fekete ember felemelte álczáját s csak neki egyedül megmutatta arczát.

A vicomte szemei forogni kezdettek.

— La . . . la . . . jaj nekem — hörgött elterülve a padozaton kékült ajakkal — a méreg engem ért . . . a borban volt . . . hah mint éget . . . Isten . . . de nem, nem, ördög . . . én élni akarok . . . de mindjárt . . . végem van . . . átkozott . . . fe . . . kete . . . ember . . . jaj . . . átkom . . . reátok . . .

Tovább nem szólhatott, mert irtóztató kinok közt kimult.

— Atyám, atyám! sikoltott Elvira a tetemre akarva borulni.

— Megálj leányom, ő nem atyád! — szólt az agg lelkész komolyan — Halld csak: Egy izben tüz támadt a városban s egy gazdag főurnak háza lett a vésznek áldozata; a borzasztó zavarban kis lánykája elveszett. Az anya és atya őrülten siratták a holtnak vélt gyermeket, mint olyant, kit a lángok semmisitettek meg. Nem rég egy öreg czigánynő jött hozzám, s gyónás pecsete alatt bevallta, hogy ő rabolta el egy ur parancsára a kis leányt, felhasználva a zavart. E kis leány te vagy, rabiód e holt itt. Volt még egy másik testvéred is, mindeniknek egy vörös kereszt volt karczolva a karján, neked is, mit a czigánynő bevallott. E lovagnak hasonlóképen, im ő testvéred . . .

— Elvira!

— Testvérem! rebegte a két testvér s leirhatlan érzéssel borult egymás nyakába.

— Oh vedd le most már ez álczát testvérem, hadd lássam imádott arczodat.

— Még nem lehet, Elvirám, mielőtt még ez urnak kérelmét nem teljesitem, — szólt Henrikhez, kit egy borongós előérzet lepett meg.

A fekete ember letérdepelt.

— Oh istenem! elvégeztem munkámat, most engedd követnem szivem sugallatát, engedj végre boldognak lennem. Ön, uram, — mond felkelve Henrikhez — kedvesét ohajtotta visszaszerezni. Legyen!

Most levette álarczát s a bámulók előtt viruló szépségben ott állt Laura!

— Laurám!

— Henrik! hangzott ismét s a szerelmesek egymás karjába borultak. A lelkész áldva terjeszté ki kezét a boldogok felett.

Ki irhatná le a jelenetet eléggé?

* * *

Egy hét mulva Párisban, ugyanazon házban, hol egykor a fekete ember zokogva borult egy hideg téli estén a palota oldalához, két boldog pár üli menyegzőjét. Az egyik Henrik, a másik Róbert; a boldog arák pedig Voix Laura és Elvira. Az öreg Márton atya adja össze kezeiket. Boldogságuk megmérhetlen.

Párisból a fekete ember ép oly rejtélyesen mint támadt, el is tünt.

HIRDETÉSEK.

SZOMMER KÁROLY,

Balassa-Gyarmaton, Aninger urak házában,

egy füszer-, anyag-, festék- s csemege-áru üzletet nyitott,

miről a nagyérdemű közönséget azon reménynyel tudósitja, hogy e szakmábani folytonos működése által szerzett tapasztalatai, jól rendezett áruraktára, készséges, pontos kiszolgáltatása és igyekezete által a nagyérdemű közönség megelégedését és kegyét megnyerheti. — A t. közönség szives pártfogásába ajánlja magát.

Galáth Mihály, szakàcs.

Lakik Balassa-Gyarmaton, (Casino mellett) Péter János házában.

Ajánlja 1878. évi január 1-én megnyitandó étkezdéjét, kiszolgáltat reggelit, ebédet és vacsorát, kivánatra családok vagy magánosok részére az étkek házukhoz küldését is elvállalja; olcsó, tiszta és jóizű étkek kiszolgáltatásáért kezeskedik; — a nagyérdemű közönség kegyes pártfogását kéri. 3—2

12 akó, 1875-ik évi termésű, első minőségű szilvórium

van eladó Csábon (Hontmegyében), ára 1 oszt. akónak 26 frt, vagy 100 liternek 46 frt. Megtekinthető Varga Ferencz orvosnál. 3—1

100 öl fa

egészben és részben minden perczben jutányosan eladó. Bővebb értesitéssel szolgál:

Rosenbaum Zsigmond,
b.-gyarmati földbirtokos.

3—2

Az 1864-ben hazai erők által három millió forint részvénytőkével Budapesten alapitott

„Pesti Biztosító-Intézet"

melynek tartalékai és évi dijbevételei négy millió forintot meghaladnak, alulirt képviselősége által ezennel tisztelettel ajánlja szolgálatát, — biztositásokat eszközölvén:

a) **Tüzkárok ellen,** és pedig:
1. *épületekre* és azokban levő készletekre, gépekre, szerelvényekre és eszközökre is;
2. *áruraktárakra, kásiesznközökre* és *bútorokra;*
3. *vetésre* és *mezei termesztményekre,* akár szabad ég alatt legyenek azok kazlakban, boglyákban, akár pedig födél alatt;
☞ NB. A biztositást a kicsépelendett szemes gabonára is kiterjesztetjük, ha kellő időben jelentés tétetik azon helyről, hová el fog helyeztetni.
4. mindennemű *gazdasági állatokra;*
5. *kásérbeni veszteség* ellen, mely a háztulajdonost valamely bérháza leégése folytán érhetné.

b) Gyárak vagy egyéb iparműhelyek gőzkazánjainak **szétrobbanása által támadható károk ellen.**

c) A világitásra szolgáló **légszesz szétrobbanása** által épületekben s ingóságokban esheto károk ellen.

d) Tükrök és tükörüvegek **tüz- és törés kára ellen.**

e) Vizen és szárazon **szállitott javakat érhető elemi károk ellen.**

f) **Jégkárok ellen** mindennemű mezei termesztményekre nézve, a megállapitott *kár teljes megtérítésével.*

g) **Az ember életére,** és pedig mindennemű módozatok szerint köthető tőke-, kiházasitási-, évjáradék- és társulási-biztositásokat.

Kártérítésekre a társaság 1876. december 31-ig kifizetett 16,401.004 forintot.

További szóbeli vagy irásbeli értesitések adására, ajánlatok elfogadására és a megfelelő kötvények kiszolgáltatására *a lehető legolcsóbban számitandó díjak* biztos kilátásba helyezése mellett tisztelettel ajánlkozik

A „Pesti Biztosító-Intézet"
Szécsény-kerületi ügynöksége:
Ruszinkó Antal.

3—3